

Merels

Merels zijn mijn vrienden. Toen ik jaren geleden in een behoorlijke depressie verkeerde, was een merel het eerste levende wezen waar ik weer contact mee maakte. De nadrukkelijke manier waarop hij uit de bosjes kwam lopen, me onbevreesd aankeek en mij nam zoals ik was, gaf me het gevoel dat ik er wel degelijk bij hoorde – bij het leven, bij de wereld, bij de natuur.

Deze merel bracht me weer bij de mensen.

Het zijn van die zeldzame momenten van plotseling inzicht in de ware aard der dingen. Merels hebben het in zich om daar een belangrijke rol in te spelen. Met hun schitterende zang en hun pientere kraalooogjes die je onbevooroordeeld opnemen. Met hun aanwezigheid alleen al, die nauwelijks angst voor de mens verraadt. Integendeel, vriendelijke diertjes zijn het, die het beste met ons voor hebben. Ik vind het dan ook een eer dat merels regelmatig bij ons in de tuin bivakkeren, er nestelen en er hun jongen grootbrengen.

'Dat merels dicht bij de mensen leven, heeft zo zijn gevolgen', lees ik op wikipedia. 'Uit onderzoek is gebleken dat stadsmernels door de lichtvervuiling minder testosteron hebben, wat invloed heeft op hun vruchtbaarheid. [...] Ook zingen de mannetjes in stedelijk gebied anders dan in het buitengebied. Ze doen dit waarschijnlijk om het stadslawaai te overstijgen en omdat er meer merels per oppervlakte zijn dan in het bos. Genetisch onderzoek bracht verschillen aan het licht; mogelijk treedt soortvorming op, waarbij de stads- en bospopulaties zich van elkaar afscheiden tot ze aparte soorten vormen.'

Die soortvorming herken ik wel. De merels die ik al vele jaren op mijn weg vind, zijn meer en meer 'Jan-merels' geworden. Een nieuwe soort, zo u wilt, die me opvrolijkt, me een hart onder de riem steekt en mijn leven kleur en klank geeft.